

Βεβαίως ! σκέφθητι τοῦλάχιστον τὸ δυσανάλογον τῶν ἡλικιῶν.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν σᾶς ἐννοῶ. Εἶμαι κατὰ πέντε ἔτη μεγαλήτερός της μόνον· εἶμαι εἴκοσι δύο ἔτων καί εἰς δέκα ἑπτὰ, νομίζω.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ.

(ἀποσπωμένη τῶν χειρῶν του καὶ ἀνεγειρομένη.)

Ἀλλὰ περὶ τίνος λοιπὸν ὁμιλεῖτε ;

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Περὶ τῆς θυγατρὸς σας.

ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΙΑΔΟΥ (κλονουμένη).

Περὶ τῆς θυγατρὸς μου ! . . . (μετὰ μικρὰν σιωπὴν.) Ἀνυπόμachi πολὺ, Κύριε, μὴ δυναμένη ὅπως ἐπεθύμουν νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐξομολόγησίν σας. Πρὸ πολλοῦ ἐξέλεξα τὸν Κύριον Κάλλιστον ὡς σύζυγον διὰ τὴν Αἰκατερίνην καὶ μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀθετήσω τὸν λόγον μου. Εὐχόμαι ἐν τούτοις ἐκ ψυχῆς ὁ τρίτος ὑμῶν ἔρως νὰ ὑπάρξῃ εὐτυχέστερος τῶν δύο πρώτων.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ (ἀναχωρῶν καὶ δακρύων.)

Ἐννοῶ, ἐννοῶ· εἰσθε γυνὴ ἤδη πρὶν ἢ γίνητε μήτηρ· θυσιάζομαι ναί, φεύγω διὰ πάντοτε, εἴθε ὁμῶς νὰ μὴ πέσῃ θῦμα καὶ ἡ θιγάτηρ σας, εἴθε νὰ μὴ δυνηθῇτε νὰ ἐκδικηθῇτε, διότι θὰ ἐκδικηθῇτε ὡς μήτηρ ἀπάνθρωπος. Χαίρετε !

ΙΩ. ΚΑΜ.

Ο ΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΑ ΜΕΤΑΒΛΗΘΕΙΣ ΑΥΛΙΚΟΣ.

Ἰάκωβος ὁ ἕκτος, βασιλεὺς τῆς Σκωτίας, κατὰ τὴν ἀναγόρευσιν αὐτοῦ ὡς βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ἐν ἔτει 1603 ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ διαφόρους Σκώτους εὐγενεῖς. Ἐν τούτοις εἰς καλούμενος Φεργυσὼν διεκρίνετο ἀπὸ τιμιότητι καὶ ἀφιλοκερδείας. Ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρξεν ὁ σύντροφος καὶ συμπαιστὴς τοῦ Ἰακώβου ἐν τῇ νεότητί του, συνεχῶς ἐλάμβανε τὴν ἐλευθερίαν νὰ συμ-

βουλεύῃ, νὰ παραινῇ, καὶ ἐνίοτε νὰ ἐπιπλήττῃ τὸν βασιλέα του. Ὁ βασιλεὺς ὁμῶς πολλάκις δυσηρεστεῖτο διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἣν ἐλάμβανε, καὶ ἐπὶ τέλους εἶπεν εἰς αὐτὸν παίζων τε καὶ σπουδαζὼν· ἀδικόπως μέμφεται τὴν διαγωγὴν μου, Φεργυσὼν, θὰ σὲ κάμω βασιλέα ἡμέραν τινὰ, καὶ τότε θὰ ἴδωμεν τίνος εἶδους βασιλεὺς θὰ γείνης.

Ἐπομένως ἡμέραν τινὰ ὅτε ὁ Ἰάκωβος ἦτο εἰς εὐδιαθεσίαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν αὐλικῶν του, προσεκάλεσε τὸν Φεργυσὼνα, εἰπὼν εἰς αὐτὸν νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἐκεῖ νὰ ὑποκρίνηται τὸν βασιλέα, ἐπεὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ᾔθελεν ὑποκρίνεσθαι τὸν Ἰωάννην Φεργυσὼνα. Ὁ ψευδώνυμος βασιλεὺς εὐθὺς ἀνέλαβεν ὕψος βασιλικόν, καὶ ὠμίλει ὡς ὁ ἀληθὺς τοιοῦτος, καίτοι μετὰ ὀλιγωτέρας ἐπιτηδεύσεως. Ὅλοι μεγάλως εὐκρεστοῦντο εἰς τὸ παιγνίδιον, ἕως οὗ ὁ διαβολευμένος ἤρχισε νὰ γνωμολογῇ περὶ ματαιότητος καὶ διαφθορᾶς τῶν αὐλικῶν, ἀποδεικνύων ὅτι οὗτοι ἔχουσι μόνον τὸ ἱδικόν των συμφέρον εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ὅτι γενικῶς ὁ φαινόμενος ζῆλος των εἶναι μόνον μεταμριεσμένον ψεῦδος.

Ἡ ὁμιλία αὕτη ἐπροξένησεν ὁρατὴν μεταβολὴν εἰς ὅψεις τινάς, καὶ ὁ Ἰάκωβος αὐτὸς ἐφαίνετο ὅτι δὲν εὐηρεστεῖτο πολὺ, ἀλλ' ὁ Φεργυσὼν δὲν ἔμεινεν ἕως ἐδῶ, διότι ὑψώσας τὴν φωνὴν του καὶ δεικνύων τὸν βασιλέα, ὅστις ὑπεκρίνετο τὸν Φεργυσὼνα, εἶπεν· ἐνταῦθα παρευρίσκεται ἀνθρώπος τὸν ὅποιον ἐπεθύμουν νὰ μιμηθῇτε. Ὁ τίμιος οὗτος ἄνθρωπος ἦτο ὁ σύντροφος τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, καὶ ἐμβλέπει εἰς ἐμὲ καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην μετὰ ἐγκαρδίου ἀγάπης. Οὗτος ἔδειξε τὴν πρὸς ἐμὲ φιλίαν του δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων, μεριμνῶν περὶ τῆς εὐδαιμονίας μου, φυλάττων με ἀπὸ κακοῦ συμβούλους, παραινῶν με εἰς βασιλικὰς πράξεις καὶ εἰδοποιῶν με περὶ παντὸς κινδύνου, διὰ τὰ ὅποια ὁμῶς ποτὲ δὲν με ἐζήτησε τίποτε, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, καίτοι ἐσπατάλησα χιλιάδας διὰ τινὰς ἐξ ὑμῶν, ὁμῶς ἐν ὅλῳ τῷ διαστήματι τῆς ζωῆς μου ποτὲ δὲν τῷ ἔδωσα ἐν λεπτόν.

Ὁ δὲ Ἰάκωβος μὴ δυνάμενος πλέον νὰ

ἀκούῃ τοσοῦτον δηκτικούς σαρκασμούς, ἀνεφώνησεν εἰς Σκωτικὴν διάλεκτον· αὖ ! παμπόνγρε, τί κάμνεις ! φύγε ἀπὸ τὸν θρόνον μου, καὶ ἄς παύσῃ πλέον οἱ παραλογισμοί σου ! η

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

Δ. Ι. ΚΟΜΠΟΘΕΚΡΑΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΑΣΩΠΙΟΥ. Ὁ κύριος Ἀσώπιος εἶναι ἰατρός· ἄλλοτε ἐπέχειρσε νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἐπιφυλλίδας, ἀλλ' οἱ ἐπιφυλλιδογράφοι ἦσαν ἀνιάτως ἀσθενεῖς καὶ εἰς μάτην κατηγάλῃσε τὰ ἡρωϊκώτερα αὐτοῦ φάρμακα. Πρὸ δύο ἐτῶν ἐπέχειρσε νὰ θεραπεύσῃ τοὺς Καζαμίας· Καζαμίας μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐκαλεῖτο φυλλάδιον συγχείμενον ἐκ δύο ἢ τριῶν τυπογραφικῶν φύλλων καὶ ἐκτυπούμενον διὰ στοιχείων, ἃ ἔμελλον τὴν ἐπιφύσαν νὰ ρίψωσιν ὡς ἄχρηστα, περιέχον δὲ τὴν ἐξῆς ὕλην. Πασχάλιον τοῦ ἔτους 1865· γενεαλογία τῶν βασιλικῶν οἰκῶν τῆς Εὐρώπης· προγνωστικὸν τοῦ ἔτους 1865· ἔπειτα ἤρχοντο οἱ δώδεκα μῆνες, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε γελοιογραφία τοῦ συμβόλου ἐκάστου μηνός· ὁ Δεκέμβριος π. χ. ἦτο γέρων ἐπαίτης, ἐλεεινὸς καὶ ἀξιοδάκρυτος καὶ ὁ Ἀπρίλιος Σάτυρος περιστοιχισμένος μὲ διαφόρους κηλίδας, αἵτινες ὑποθέτομεν ὅτι ἦσαν τὰ ἄνθη τοῦ μηνός ἐκείνου· εἰς κάθε τέταρτον σελήνης ὑπῆρχε προφητεία π. χ. καιρὸς ὠραῖος ἢ καιρὸς κακός· ἄνεμος ἢ νηνεμία· σημειώσατε τὴν δεῖνα ἡμέραν· θάνατος διασέμου ἀνδρός· καὶ ἄλλα ὅμοια τὰ ὅποια κανονικῶς ἐπαναλαμβάνόμενα ἐπλήρουν ἐν τυπογραφικῶν φύλλον. Μετὰ τοὺς δώδεκα τούτους μῆνας τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπῆρχοντο ὀκτὼ ἢ δέκα ἀνέκδοτα ἐκ τῶν στερεοτύπως ἐπαναλαμβανόμενων πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων· ἔπειτα δύο τρεῖς βιογραφίαι, ὧν ἡ ἀξία συνίστατο εἰς τὴν ἑλλειψίν πάσης ἀξίας καὶ

δύο τρεῖς οἰκτραὶ γελοιογραφίαι, κάτωθεν τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο τὰ ὀνόματα Κόμης Βίσμαρκ, Βίκτωρ Ἑμμανουήλ καὶ ἄλλων· ἐπὶ τέλους ὡς ἐπιδόρπιον προσετίθεντο αἱ ἀφίξεις καὶ ἀναχωρήσεις τῶν ἀτμοπλοίων καὶ τῶν ταχυδρομείων τοῦ κράτους. Ὁ χαριέστατος αὐτὸς Καζαμίας ἀνηγγέλλετο πομπодῶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, ὡς περιέχων ἀλανθάστους προφητείας καὶ σπάνια φιλολογικὰ ἄρθρα, διότι πάντες γνωρίζομεν τί ἐστὶ βιβλιοκρισία ἐν Ἑλλάδι· κριτικοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος δὲν ὑπάρχουσιν, οἱ δὲ ἐφημεριδογράφοι θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ὑποχρέους ν' ἀναγγέλωσι πᾶν βιβλίον στελλόμενον εἰς αὐτοὺς, τὴν δ' ἀγγελίαν ταύτην φαίνουσι μὲ τὰ εὐοσμότερα ἄνθη, τὰ ὅποια ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει· ὅσον ἐλεεινότερον εἶναι τὸ κρινόμενον βιβλίον, τοσοῦτον οἱ ἔπαινοι εἶναι ὑπερβολικοί, διότι, ἀδυνατοῦντες ν' ἀναγνώσωσιν αὐτὸ ἢ ἀδυνατοῦντες νὰ ἐννοήσωσι τὸ μέγεθος τῆς ἀνοησίας τοῦ βιβλίου, ἀρκοῦνται εἰς ἀπλὴν πανηγυρικὴν ἀγγελίαν αὐτοῦ.

Τὸ νόσημα λοιπὸν τῶν Καζαμιῶν ἐν Ἑλλάδι ἐφαίνετο βαρὺ, ὥστε, ὅτε ὁ Κύριος Ἀσώπιος ἀνέλαβε νὰ θεραπεύσῃ αὐτὸ, ἠναγκάσθη νὰ συμπεριλάβῃ πολυμελὲς συμβούλιον, πᾶσαν διακεκριμένην ἱκανότητα, πάντα νευρώδη κάλαμον. Ἐκτοτε ἐπὶ τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη, τρία ἐξέδωκεν Ἀττικὰ ἡμερολόγια, προβαίνων πάντοτε πρὸς τὴν τελειότητα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ἡμερολόγια διαρκοῦσιν ἐν ἔτος μόνον, ἡμεῖς θέλομεν κρίνει τὸ ἡμερολόγιον τοῦ 1869.

Ἡ ἐξωτερικὴ καλλονὴ τοῦ βιβλίου δὲν εἶναι πάντοτε περιφρονητέα, καὶ μάλιστα δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες ἀγαπῶμεν τὴν μορφήν μᾶλλον τῆς ψυχῆς, ἄλλως τε, καθὼς λέγει ὁ φίλος ἡμῶν Κύριος Δ. Παπαρρήγόπουλος, καὶ πιστεύομεν νὰ συμφωνῇ ὁ Κύριος Εἰρηναῖος Ἀσώπιος μ' ὅλην τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας, προτιμητέα εἶναι ἡ εὐμορφος Δαλιδὰ τῆς ἀσχίμου ἀλλ' ἐναρέτου γυναικός· τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ βιβλία· ἄλλοτε συνέπεσε νὰ ἔχω ἀνά χεῖρας ἐκδοσιν τῶν συγγραμμάτων τοῦ λόρδου Βύρωνος δι' ἐλεεινῶν χαρακτήρων ἐπὶ ἀθλίου χάρτου τετυπωμένην· μὰ τὸ αἷμά μου, δὲν ἐννόησα διατὶ ἀπεθαύμαζον